

Pismo brez naslova.

Zložil G. Koritnik.

Ne bodi tak, tako bi mu dejal,
če prišel k meni človek bi teman
in slep za vse, kar sije v jasni dan
kot svetlo brušeni kristal:
za zarje svit in dneva solnčni žar,
za žrtvenik ljubezni in dobrot
in kar je takih še na svetu zmot,
ki svet postavlja v srčni jih oltar . . .
Ne bodi tak!
Naučil bi ga sanj,
z lepoto mu zalil bi sluh in vid,
izvabil bi mu v lice topli stid,
ki morda, morda sam ne verjem vanj.
Zakaj ne gleda jasno kot srce,
ki za nevero, greh in dvom ne ve?!

Povzdignil morda ta bi krepki glas,
za vzore brusil bi besede vnete,
na druge bruhal strele bi osvete,
ki s tem ne pulijo si sivih las . . .
Sicer je prav, da se kriči za vzori,
a kdor jih je spoznal kot sen ob zori,
ne more vpiti več kot cestni žid
za robo, ki slepi srce in vid . . .

Kdor trezno misli, malo govori —
kot diplomat je, ki načrte snuje,
da žepe svoje z zlatom obloži,
ko narod se med sabo kolne, pljuje . . .
Poteče čas — tragedijo konča
mrličev kup sred bojnega polja —
v navdušenju si zdravi bolečine
izpiti mozeg majke domovine . . .

Eh, taki smo . . . Ta z vetrom se bori,
ta trga zvezde, svod nebeški veže,
ta zdravi narod, ta ljubezni streže,
a konečno se vsak izpokori.
Če stopil k meni človek bi in tožil:
takó je žalostno, ne vem kako —
še jaz bi roko na srce položil
in solzo zlato spustil bi v oko.

Ne bodi tak, tako bi mu dejal —
slabosti smo podvrženi v mladosti,
vse madeže bo črne čas opral
in pametni postanemo zadosti —
glej, jaz in ti in taki bomo vsi . . .
Pred vzori se ne klanjaj in ne toži,
če peče te srce, zapri oči,
če si navdušen jezik oboroži —
za boj pripravi stisnjene pesti!

Poznal sem ga, ki bil je ravno tak,
kot ti govoril je odkrito, verno,
ljudi in svet je ljubil neizmerno,
zarjeval je navdušen kakor mak.
Pozneje je spoznal, da zida v zrak —
navdušenje se je obleklo v psovko,
ljubezen verna v igro pustolovko —
po jarkih je polegal siromak . . .
Jaz sem ga ljubil, bil mi je rojak,
zdaj sem ga pustil v jarku tistih zmot,
ko sije solnce čez kipečo plan
in nova vabi nas na delo pot . . .
Čez polja plodna pelje naš korak,
kjer z grlico se ljubi golobica,
kjer v solncu smeje zlata se pšenica
in srp zveni v sanjavi, zdravi zrak —
kjer misel zdrava, lica pa vesela,
tja kliče nas kipeča pesem dela!

Naš kres in iskra neti do nebes —
premišljen in umerjen plahetá
rastoč počasi hoče čvrsta fla,
da veter z njim po volji ne razmeta —
mogočen ni, kraljestev ne obeta;
a mnogo je, da upa v svojo moč,
da upa v vero svojega dekleta
in stopa ukajoč skoz temno noč . . .

Na koncu konca narod hoče to,
da so sinovi krepki mu in zdravi,
junaki po imenu in postavi,
da ne pretakajo solz za pečjo —

Premišljen bodi, duše ne zastavi
kot žepno uro, da ti zarjavi,
in razočaran se ne bij po glavi,
zaupaj v mlade, žilave moči —
zaupaj v solnce, ki oblak prebija,
zaupaj vase, bodi zdrav in jak!

O videl boš, kako se izpreminja
z mišljenjem tvojim sleherni korak,
kako boleost polagoma izginja
in raste moč in narod in srce —
z ljudmi napolni spet se „zverinjak“
in vražjo kožo odložé ljudje . . .

Glej, jaz sem tak . . . A ti po svoji volji
uberi k ciljem kakor veš korak —
svetujem ti, morda so moji bolji —
Postani tak!

